

JÉZUS MEGVÁLTÁSA

2012. szeptember 23.

– Jim Sanders tanításának előben elhangzott nyers fordítású szövege belső használatra –

Isten kegyelméről tanítok már egy ideje, de minden alkalommal annyi jegyzetem marad hátra, amit nem tudok elmondani. Így ma újra erről a *kegyelemről* szeretnék szólni, hiszen, ha *megalapozzuk* a szívünket ebben a kegyelemben, akkor tudunk abban *járni*, amit Isten számunkra *már elvégzett*. És valóban Ő szeretné a teljes dicsőséget magának visszakapni, mert *Ő végezte el* az egészet értünk.

Ha jól emlékszem, akkor a múlt heti tanítást ott fejeztük be, hogy a törvény megváltozásával megváltozott a papság is. Mert ha a törvény teljességre tudta volna vinni a szövetségeseiket, akkor *miért* lett volna szükség a *változtatásra*?

De egy *új papságnak* kellett beállnia a Melkisédek rendje szerint, amely *teljesen eltörölte* a törvényt és az *átkot*. Pál Istentől való *kijelentés* által hozta elő ezt az új Evangéliumot, amit úgy is nevezhetünk, hogy a kegyelem Evangéliuma.

A Galata levél 2. fejezetében egy olyan történetről fogunk beszámolót kapni, amikor is Péter Antiókhában van lent a megtért pogányokkal (tehát nem a zsidó újjászületettekkel), s együtt eszik és iszik velük, és él velük mindaddig, amíg nem jön Jakab a jeruzsálemi hívőkkel. És akkor színt vált, és megtagadja ezt a fajta szabadságát, különválik, külön étkezik, és csak a zsidókkal eszik. Ekkor Pál megfeddi őt.

Manapság itt is tapasztalható, hogy keresztény körök egymástól teljesen *elzárkóznak*, és a törvényre hivatkoznak, hogy a másik ezért és azért nem megfelelő Isten előtt. Ez megint csak *helytelen* ennek tükrében. Olvassuk együtt az Írást:

GALATA 2,11–14. 16–21

11. Mikor pedig Péter Antiókhába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá.

12. Mert mielőtt némelyek odajöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig odajöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülméltékedésből valóktól.

Először tehát csak maga Péter különült el, később pedig:

13. És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgyszólván Barnabást is elcsábították az ő tettetésükkel.

Visszahajlottak a körülméltékedés vonalára, és csak a zsidókkal vállaltak közösséget, és velük ettek.

14. De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az Evangélium igazságához képest, azt mondtam Péternek mindnyájuk előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?

Itt látod az ő gondolkodásmódjukat, hogy: zsidó létedre pogány módra élsz, és nem zsidó módjára. A mai napon is őrzik a zsidók ezt a fajta mentalitást, hogy elkülönülnek.

16. Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.

Tehát kiolvasható, hogy a *törvény nem tud megigazítani* senkit sem. Ha belekeverjük az újjászületett életünkbe a törvényt, és így próbálunk tetszeni Istennek, az sem fog előrébb vinni minket, mert ilyenkor a *cselekedeteinkre* fektetnénk a hangsúlyt, hogy mi mit tudunk Istennek mutatni, és *kiestünk* a kegyelem Evangéliumából.

Ugyanis a törvény alatt az volt a hangsúly, hogy meg tudják-e cselekedni a törvény parancsolatait? És ezt a fajta hozzáállást és magaviseletet próbáljuk áthozni a kegyelem korszakába, amikor Isten *már megigazított* minket a hit által.

17. Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mi magunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus a bűn szolgálója-é? Távol legyen.

Mi a *kegyelem* időkorszakában élünk, és nem a törvény időszakában, mert a *kegyelem* és *igazság* Jézus Krisztus által jött el, ez volt a *törvény vége*. Mózes által adatott a törvény, de amikor a kegyelem és az igazság eljött a Jézus Krisztusban, akkor a *törvénynek véget ért* az ideje.

18. Mert, ha amiket lerontottam, azokat ismét fölépítem, magamat teszem törvényszegővé.

19. Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek.

És akkor jön az a nagyon híres vers, amit nagyon jól ismerünk:

20. Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és Önmagát adta értem.

21. Nem törölöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.

Hadjáratot folytattak ellenünk Szerbiában, Romániában. Településről településre a postaládákat végigszórták, hogy vigyázat, mert jön az a szolgálat, aki nem hisz a tízparancsolatban.

Valószínűleg a *világosságuk hiányában* tették ezt, mert mindjárt rá fogunk mutatni arra, hogy a *törvényt* minek mondja az Írás – a *halál szolgálatának*. Azt is hozzáfűzték, hogy mindazok, akik a *Jézus nevében kézzel imádkoznak* a betegek gyógyulásáért, mivel ilyen nincs a Bibliában – írták –, azok mind szektások.

A kegyelemről való *ismeret hiányát* mutatja ez az ő életükben, és nem tudják, hogy a *kegyelem időszakában* élünk. A *törvény* adja a bűnnek az *erejét*, ahol nincs törvény, ott nincs bűn sem.

A kegyelem idején teljesen *eltörölődnek a bűneink*, és egy *meghívást* kapunk Isten kegyelmi trónja elé, hogy *járujunk* oda bizalommal, bátorsággal teljesen. És amiket a magunk erejéből nem voltunk képesek legyőzni, legyűrni, azokat az *akadályokat* most Isten kegyelme által *könnyedén* vesszük, és le tudjuk tenni.

És megváltozunk Isten kegyelme által dicsőségről dicsőségre, és mindazokat, amik addig akadályoztak minket, a megkönyékező bűnt, könnyedén le tudjuk tenni. A kegyelem, és Istennek a *kegyeltsége* jön hozzánk, ami majdnem ugyanazt jelenti. Nagyon szeretem a 2Korinthus 9,8-as verset, amely így szól:

2KORINTHUS 9,8

8. Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségték lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek,

Beszéltünk Ádámról és Éváról az Éden kertjében. Ezeket a jó és gonosz tudásáról származó gyümölcsöket szeretnénk *kizárni* az életünkéből. Ugyanis, ha nincsenek törvények az életünkben, akkor *nincs mit megszegjünk*. A törvény nélkül az ördög nem képes megkísérteni téged. Ez az igazság, ezért az ilyen 'fáktól' az életedben *meg kell szabadulni*.

Nem tudom, hogy ma már milyen korlátozások vannak, de volt egy idő, amikor a német autópályákon semmiféle sebesség korlátozás nem volt, mindenki olyan sebességgel száguldozott, amennyivel bírt.

Lehet, hogy most már azért van valami felső korlát, de ott az ember lelkiismerete nem zavarta, ha 160 km/órás sebességgel ment. Nem szorongatta a lelkiismerete, hogy mi lesz, ha esetleg ott van a szélén valaki, és éppen beméri az embert. Tehát nem voltak határok, és nem voltak ezért megszegések sem.

Ezeket az *isteni képességeket* szeretnénk, ha az életünkben jelen lenne, és minél nagyobb mértékben tudnánk ezeket *kamatoztatni*. Tehát a célkitűzés mindezekkel a tanításokkal az, hogy te *egyre szabadabb* lehessél, a keresztyén törvényektől is mentesen. Azok a törvények, amelyeket saját *magadra szabsz* pl. hogy hányszor kell naponta megtenni a megvallásodat, vagy több almás pitét nem eszel.

Az egyik pásztorral megesett, hogy épp megfogadta, hogy több almás pitét nem eszik, mikor süített neki az egyik hívó egy egész tepsivel. Nem tudta megállni, és az egészet egy ültében megette.

Tehát ahhoz, hogy a *kísértés* megjelenjen, kell, hogy előtte ott legyen egy *törvény*. A *kárhoztatás* pl. így szól, hogy: látod, nem olvasod eleget a Bibliádat. És mindig azt veszed észre, hogy nem elég, amit teszel, és többet és *többet akar* tőled.

Egész éjszaka olvastad már a Bibliádat, és már 30 napot böjtöltél, de ez még mindig nem elég, mert azt fogja mondani, hogy miért nem böjtöltél 40 napot, mert többet is tehetél volna az Úrért ennél – mondja.

Ez a *cselekedetektől* való evangélium, az ördögnek az evangéliuma. Neked pedig abban a *szabadságban* kellene élned, ahol bementél a nyugodalomba és Isten *áldásai* természetesen folynak hozzád.

A Róma 5,13-ban arról az időről beszél az Írás, amikor még *nem volt törvény*. Mert volt idő Ábrahám idejében, amikor törvény nélkül élt az ember, és a mi *ígéreteink* abban az időben születtek *törvény nélkül* és egy jobb időkorszakba kerültünk.

Nincsenek átkok, minden *áldás érvényes* számunkra, tehát ebben az időben élünk most, és Ábrahám is ilyen *kegyelemben élhetett*. Nekünk annyival jobb a helyzetünk, hogy nekünk *adatott az Ige*. Ábrahám sok olyan dolgot megcselekedett, ami a törvény alatt bűnnek számított volna be.

RÓMA 5,13–14

13. Mert a törvényig volt bűn a világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincs törvény.

Nem mondhatod, hogy Ábrahám megszegte a törvényt, amikor hazudott, és Sárát, a feleségét letagadta, hogy nem a felesége, csak a testvére, amikor a királynak az megtetszett. Többször is letagadta, hogy nem a felesége. Mivel nem volt törvény erről, nem mondhatod, hogy törvénszegést követett el a hazugságával, mert nem volt törvény.

Mindaz, amit Ábrahám tett, *nem számítható be* ellene, mert a *törvény előtt* tette ezeket, mielőtt Isten adta volna, és így nem lehetett törvénszegést sem elkövetnie. Német autópályán mehetek 200 km/órás sebességgel, és nem fogok magamnak büntetést begyűjteni. Ha azonban hoznak egy sebességkorlátozást, akkor ezt már nem teheted meg.

Mi történik az ember *elméjében*, amikor megjelenik a *törvény*? Akkor már *tudatos* lesz abban, hogy ő azt már akkor *megszegte*. Törvény nélkül azonban nincs érzete arról, hogy ő azt a bűnt elkövette.

14. A halál azonban Ádámtól Mózesig azokon is uralkodott, akik nem az Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az Eljövendőnek előképe.

Ádámtól Mózesig olyan időkorszakban éltek az emberek, amikor 500 évet, 800 évet is éltek. Jákob, pl. amikor a fáraó elé járult, akkor elnézést kért azért, hogy ő még csak 120 esztendő, mert az ő pátriárkái, az ő atyjafiai előtte sokkal *hosszabb életűek* voltak. Mentegette magát, hogy ő csak 120 esztendő, hogy ilyen korban van.

Mi történt, amikor Mózes jött? Mózesről kezdve az emberek *rövidebb életet* éltek, mert megjelent a *törvény*, és ez által a *törvénszegés*. Nagyon fontos Igét nézünk most meg:

JÁNOS 1,16–17

16. És mindnyájan az Ő teljességéből vettünk kegyelmet kegyelemre.

17. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.

Mindnyájan vettünk ebből a teljességből, mondja. Alig várom, hogy idejussak, mert mi *részei* vagyunk az Ő *elhívásának*. Kegyelmet kegyelemre halmoztunk, és mondja azt, hogy *növekedjünk* ebben a *kegyelemben*.

Nem tudunk akkor *növekedni* a kegyelemben, ha a *törvény alatt* élünk, vagy pedig *vegyítjük* a kettőt. Akkor nem fog működni, a keresztények így *nem tudnak áldásokat* elnyerni. Pl. úgy hozza be a tizedét a tárházba, hogy azt mondja, hogy ha nem hozom, akkor Isten, mint a maffia lecsap majd rám, és megnézhetem magamat. Így csak port hintesz magadra, *nincs gyarapodás* benne.

Nem így működnek Istennek a drága dolgai. Mert a *törvény* Mózes által adatott, a *kegyelem* és az *igazság* Jézus Krisztus által lett. A kegyelem és az igazság.

Ha visszaemlékezel Mózesnek arra a napjaira, amikor a *törvény* adatott, akkor háromezer ember aznap *meghalt*. De azon a napon, amikor a *Szent Szellem* adatott, mert eljött a kegyelem, és Isten odaadta a Szent Szellemét – pünkösdi napján –, azon a napon háromezer ember *üdvözült*.

Én leszek az Istened, mondja, de ők továbbra is a törvényt akarták elvárni Istentől, és ezért Isten adta nekik a törvényt. De a törvény nem azért adatott, hogy őket megigazítsa. Nem azért adta nekik Isten a törvényt, hogy az által szentek legyenek.

A törvényt azért kapták, hogy meglássák abból, hogy ők továbbra is *bűnösök*, és szükségük van egy *Megigazító*ra, egy *Üdvözítő*re, az Úr Jézus Krisztusra. A törvény, *bűntudatot* termel bennünk. A bűntudat pedig *kárhoztatásra* ítél minket. A 2Korinthusban, a 3,7–9 verseket nézzük meg:

2KORINTHUS 3,7–9

7. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy Izrael fiai nem is nézhettek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt:

8. Hogyne volna még inkább dicsőséges a Szellemnek szolgálata?

9. Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a megigazulás szolgálata?

A törvényt a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálatának nevezi. És ezt összehasonlítja a *kegyelem* dicsőségének szolgálatával, amely a kegyelem időszakájában jött el, hogy ez mennyivel *dicsőségesebb*.

A *tízparancsolat* szolgálatát a *halál* szolgálatának nevezi. Ez történik akkor, amikor a *vallásosság* bejön a gyülekezetbe, mert a *vallásosság* *hozza* eléd mindig a *törvényt*. És amit felgerjeszt bennünk, ez az *önerőből* való cselekedés vágy, hogy mire vagyunk képesek a magunk erejéből. De ha jól ránézel, akkor a törvényt minek nevezi? A halál szolgálatának.

Mózesről számítva az emberek sokkal *kevesebb ideig* éltek, mert a *törvény* által a *bűn erőre* kapott az életükben, és a *bűntudat* pedig *kárhoztatást szült* a szellemükben. A kárhoztatás így ébred minden reggel, hogy: mi az, amit tettem, mi az, ami tetszett Istennek, és mi az, ami nem tetszet? És, mutasd meg nekem Uram, hogy mi az?

És mindig *visszakanyarodik* a törvényre, és ott nézegeti magát. Egy bizonyosfajta mentalitás ez. A *közösségét* a kegyelem Istenével a *törvény pontjai* szerint akarja felépíteni, és az *nem terem* csodákat az életében.

A törvény követeli meg tőlünk, hogy *önerőből*, saját erőből teljesítsünk, hogy megoldozzuk Istennél azért, hogy elnyerjük a kegyelmét, és ettől a mentalitástól meg kell *szabadulnunk*.

Ez rossz mentalitás, mert *Isten munkálkodik* azon, hogy te elvedd az Ő kegyelmét. Ez a *kegyelem Evangélium* üzenete, hosszú évszázadokon keresztül sötétségben volt *elzárva*. Amikor ezt elkezdted tanítani, akkor *kiragadod* az ördög kezéből azokat a dolgokat, amelyeket ő akar a törvény által megcselekedni.

A kegyelem időszakájában *Isten szabadít* meg téged minden bajtól, mert ez az Ő *természete*. És én olyan boldog vagyok, hogy megtehetem ezt, hogy a *vallásosságból kiragadom* az embereket, mert nem lehet a kettőt összekeverni.

Sorról sorra fogjuk olvasni itt az Igéket, és mindig megmagyarázzuk a *Szellem ereje* által, hogy mit mond a...

ZSIDÓ 8,1–10

1. A lényege pedig azoknak, amiket mondunk az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyiszékének jobbára ült,

Tehát a mi *főpapunk* az nem máshol, mint a Mennyei Atyának a *jobbán* ül.

2. Mint a szentélynek és amaz igazi sáturnak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.

Salamon király temploma egy *mintája* volt a mennyei *szentélynek*. Pontos másolata a mennyeinek, mindazokkal a funkcionális részekkel. Abban az időben csak a *földön* volt főpap, akinek a szolgálata az volt, hogy évről-évre bemutassa a népért és a saját bűneiért az *áldozatot*, és ez számított fent a mennyben is áldozatnak.

Ma pedig pont a fordítottja érvényes. Egy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felségnek a *jobbján* van. És mi ma itt a *mennyen keresztül funkcionálunk* itt a földön, hiszen amit megkötünk a földön, a mennyben is kötve léssen, és amit megoldunk a földön, a mennyben is oldva léssen.

A törvény idején azonban ez nem így volt. Abban az időkorszakban, a törvény alatt így kellett működjön a földi főpapság, mert ez *előképe* kellett, hogy legyen a következőnek, mondja ezt a 3-as vers.

3. Mert minden főpap ajándékok és áldozatok bemutatására rendeltetik, ezért szükséges, hogy neki is legyen valamije, amit áldozatul odavisz.

4. Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, lévén itt olyan papok, akik a törvény szerint áldoznak ajándékokkal,

Az 5-ös versben pedig olvassuk, hogy a mennyi dolgoknak a *képmása* és árnyékaként szolgáltak itt a földön.

5. Akik a mennyei dolgok képmásának és árnyékának szolgálnak, amint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátor: Meglásd, úgymond, hogy mindent azon minta szerint készíts, amelyet a hegyen mutattak néked.

A Mózesi sátortemplomnak, ami a pusztaságban volt – mert ott is volt egy templom, nem csak a sátor –, volt egy pontos mása a mennyeinek. Tehát Mózesnek, annak *pontos mását* kellett, hogy megépítse abban az időben, később pedig Salamonnak kellett megépítenie.

A templom és a sátor nagyon érdekesen jelenik meg a földön, mert a mennyeinek pont a másolata és árnyéka. Ma nekünk már nem kell a földiekkel foglalkoznunk, hogy az miként működik itt lent, mert mi a *mennyei főpapunkon keresztül működünk*, aki a mennyben van, és az eredetiben szolgál. Eljutunk oda egy nap, és ott leszünk, meg fogjuk látni, hogy az milyen.

6. Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, amennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, amely jobb ígéretnek alapján kötött.

Jobb ígéretekről, *jobb* szövetségről beszél, még *kiválóbb* szolgálatról. És Jézus lett a *közbenjáró*. Képviselőtében van egy jobb szövetségnek, jobb ígéretnek.

7. Mert ha az az első kifogástalan lett volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak.

Azért van szükség a *másodikra*, mert az ember az elsőt nem volt képes megtartani. Senki nem tudta, *egyedül* csak az ember Jézus. Nem tudta megtartani senki, mindenki elbukott benne. Meg sem kell próbálnunk.

8. Mert dorgálván őket, így szól: Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izrael házával és Júdának házával új szövetséget kötök.

9. Nem azon szövetség szerint, amelyet az ő atyáikkal kötöttem ama napon, amikor kézen fogtam őket, hogy kivezesse őket Egyiptomból, mert ők nem maradtak meg az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velük, azt mondja az Úr.

Tehát a zsidók *nem* tudták megtartani a törvényt. Politikai harcok csaptak ki köztük, úgy, mint ma is. Az Ároni papságot tisztán kellett volna tartani, de bekerültek oda mások is. A lényeg:

10. Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, ezt mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat, és leszek nékik Istenük és ők lesznek nékem népem.

Azt mondja Isten, hogy: – Én leszek! Én teszem! Ez szószerinti, pontos *idézet* Ezékiel könyvéből a 36. fejezetből, ahol Isten megprófétálja, hogy ezt fogom cselekedni, ezt fogom tenni. Beleteszem az én törvényemet az ő *elméjükbe*, nem a kőtáblákra fogom írni a törvényeket, a *szívetek* hústábláira írom azokat.

Ha bemész az ABC-be, és valami megkísért, hogy azt a dolgot csend el onnan, akkor belülről fog szólni valami, Isten Szelleme fogja mondani, hogy *ne tedd*, tedd vissza. Tehát mit tett Isten az emberrel? A szívünkre írta. És most, hogy újjászületél, *megbízatsz* Isten Szellemében, hogy ezt a szolgálatot elvégzi.

Azt megelőzően az ördög természete volt benned, és *mindent megengedett* neked a lelkiismereted, hogy megtegyed, amire csak ő vezérelt. Most pedig már a *Szent Szellem él* benned, és Ő az, aki *vezérel*, és elvezet ezekre a dolgokra.

Ezek a törvények a *szívedbe* lettek írva, hogy *mit kell tenned*, és Ő hozza fel ezeket, és Ő vezet el azokra. Fogod tudni, hogy *mit kell tenned*, és *mit nem kell tenned*, mert az Ő szolgálata hozza elő ezeket. Visszamegyünk és elolvassuk a...

ZSIDÓ 8,11–12

11. És nem tanítja ki-ki az ő felebarátját és ki-ki az ő atyjafiát, mondván: Ismerd meg az Urat; mert mindnyájan megismernek engem, kicsinytől a nagyig.

12. Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról többé meg nem emlékezem.

Ezt be kell építeni a szívünkbe, hogy ez így van, hogy Ő *nem emlékezik* meg többé a gonoszságainkról, és a bűneinkről. Ugyanis az ördög pont ezt szeretné, hogy ezzel csapkodjon téged fejbe reggeltől estig.

Európában egy óriási probléma az, hogy *nem értik* azt a hívők, hogy Jézusnak ez a csodálatos megváltása, egy *bevégzett munka*. Az Úr nem fog téged ebben újra és újra megvizsgálni és letesztelni, Ő tudja, hogy ezt elvégezte.

Aki épp csak újjászületett, és Isten *igazságává tétetett* Krisztusban, az Ő számára nem tulajdonítatik be, *nem számíttatik* be a bűn. És ezt a Bibliában a Róma 4,8 mondja. Nem számíttatik be sem tegnaptól, sem ma, sem a jövőből a megcselekedett bűn. Tehát csak ülünk, és sírunk a semmi felett, és *megvalljuk* azt, ami *nem tulajdonítatik* be. Ugyanis nem vagyunk a törvény alatt, a *Szellem szolgálata* alatt vagyunk.

A büntudatosság azért nagyon veszélyes, mert oly mértékben a *tudatában* tart minket a *bűnnek*, és arra *figyelünk*, hogy közben nem vagyunk képesek elfogadni azt, amit az Úr cselekedett meg értünk. Ez a büntudat arra készítet minket, hogy a cselekedeteinket ösztökéli arra, hogy az döntse majd el, hogy kik is vagyunk a cselekedetek által.

Az alkalom elején beszéltünk egy szilánkosra tört csípőcsontról, amiről egy ember megvallást tett, hogy az *Úr meggyógyította* őt. Ennyi év után is sajnos még mindig alkohol szaga volt és a kocsmából jött ki. Valószínűleg oda fog visszamenni, de *két lábon jár*, mankók nélkül. Az orvosok azt mondták, hogy nem lesz képes többet magától ilyen simán járni.

Tehát az Írások mondják, hogy nem lehet az, hogy valaki ilyen állapotban marad, így viselkedik, és mégis elvárja Isten áldásait. Mert az embernek ilyenkor lesznek olyan foglalatosságai, amik Istentől jönnek. *Isten fog velünk foglalkozni*, és nem leszünk sikeresek.

Olyan áldások, amelyeket nem érdemeltünk ki, munkahelyek, amelyekre amúgy nem minősülnénk, és gyarapodás, és otthont nyerünk, ezek Isten *áldásai*. Mit jelent ez? Amikor jönnek a bajok, akkor ne úgy imádkozzál, hogy Istenem vedd el tőlem a bajokat.

Esetleg azt elimádkozhatod, hogy Isten *adjon* neked *erőt* ezekben a gyengeségekben, és az *Ő ereje* fog téged *tökéletessé* tenni, ezekben a gyengeségekben. És akkor fogod meglátni, hogy mi az, amire Isten kegyelme képes. Ahogy Pál a 2Korinthus 12,8–9-ben mondja.

2KORINTHUS 12,8–9

8. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék ez el tőlem;

9. És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem.

Pál *kereste* az Urat és könyörgött, és kérte, hogy távozzék ez el tőle, és az *Úr* nem elvette tőle, hanem azt mondta, hogy *elég* néked az én *kegyelmem*. Tehát nem a mi képességeinkből megyünk előre, hanem az *Ő képességei* által. És ahogy *átmész* azon, Istennek kell adni a dicsőséget, mert minden körülmények között, el kell ismerned, hogy az *Ő ereje* volt az.

Mert az ember nem képes akkor dicsekedni, ha Isten ereje végezte azt el. – Hogy én ezt és ezt tettem, ezért aztán így, meg úgy lett. Ilyenkor már benne vagy a *kevélységbe*. A *győzelmeinkre* egyetlen válasz lehet Isten kegyelme és kegyeltsége.

Amikor az emberek elmondják *bizonyságként* Isten kegyelmét másoknak az életük felett, akkor ez a másoknak *reménységet* táplál a szívében. Mert, ha Isten kegyelme elvégezte ezt és ezt az életemben, akkor az a másik szívében reménységet táplál. És fel kell azt *fedezned*, hogy nem a cselekedeteid hozták neked azt a sikert, hanem Isten *kegyelem*, ami ott van a másik ember élete felett is.

És mindaz, amit Isten így cselekszik az *Ő kegyelméből* az életünkön, az olyan, amivel te magad nem leszel képes dicsekedni, mert ha az ember maga dicsekszik, akkor *kevélykedik*. Isten pedig a kegyelmet az *alázatosnak* adja. Az alázatos szívű azt mondja, hogy ez, ami történt, ez Isten kegyelme volt.

Valaki egyszer megkeresett azzal, hogy az életem történetét szeretné megírni, mintegy történelmi visszatekintést, az életpályámat. És mondtam, hogy ezt fel sem tudnám sorolni, ez mind csak Isten *kegyelme* volt. Mi csak annyit tudunk, hogy *növekszünk* ebben a kegyelemben.

És arra emlékeztetlek, hogy *ne engedd*, hogy az ördög ilyeneket mondjon, hogy ezt kellett volna tenned, meg azt kellett volna mondanod, meg mit nem kellett volna mondanod. Mert a bűn az nem téma ebben a lényegi pontban. Ha a *bűnt* tartod mindig a *szemed* előtt, akkor a *törvénynek* a markában tartod magad. És a törvény adja a bűnnek az erejét.

1KORINTHUS 15,56

56. A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény.

Tehát a törvény tudata nélkül a sátán *nem képes kísértést* hozni az életedbe, ha nincs ott a törvény.

1KORINTHUS 15,10

10. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az Ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.

Ez az, amiről beszélünk, hogy Isten *kegyelme végezte*, ami velem történt. Záró Igénk a...

FILIPPI 1,5–7

5. Mivelhogy részt vettetek az Evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig;

6. Mert meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézusnak napjáig:

7. Amint hogy méltó, hogy én így gondolkozzam mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint akik mind az én fogságomban, mind az Evangéliumnak oltalmazásában és megerősítésében mindnyájan résztársaim vagytok a nékem adott kegyelemben.

Amiért hozom ezt az Igét itt, hogy – *résztársak* vagytok a nékem adott kegyelemben. Mert egy *apostoli kenet* sokkal *könnyebbé* teszi számodra az *utat* a földön, mintha csak magadban lennél! Néha annyira könnyűvé válnak a dolgok, hogy azt hiszi az ember, hogy az a saját önjelétől megy, és olyankor térnek le az útról és kanyarodnak sajnos téves utakra.

Amikor Dávid elvesztette a családját, mert az ellenség elrabolta a gyermekeket és a felségeket, Dávid *megtudakolta Istentől*, hogy menjen-e, és visszaszerezze-e. Isten azt mondta neki, hogy menjen. Egy bizonyos részét a hadseregének hátra hagyta, és csak egy másik részével ment előre, hogy ezt megtegye.

Amikor *visszaszerezte* a jogos részét, a családot, a gyermekeket és még azon felül jó nagy prédára tett szert, akkor felmerült a kérdés, hogy hogyan osszák fel, csak azok, akik mentek, vagy akik hátra maradtak, azoknak is adjanak-e? Dávid ezért kijelölt egy felelőst, akinek az volt a feladata, hogy akik otthon maradtak azoknak *ugyanolyan részeik* legyen a szerzett prédából, mint akik kimentek a harcba.

Rengeteg evangélistánkkal, szolgálótársunkkal, a hívő sereggel, akikkel kimegyünk és aratunk, a *jutalmunk közös* lesz. És az a *kenet*, amely az én életemen működésben van, az jelen van a *te életeden* is. Ez a kenet *könnyebbé* teszi a te utadat, és könnyebben tudod megtörni azokat a dolgokat, amelyekre ott szükség van.

Egyszer elmentem Svájcba egy szolgáló konferenciára és az egyetlen üzenet, amit mondtak, hogy fejezd be a futásodat, maradj a végéig, legyél kitartó benne, *fel ne add* előtte.

És azt hiszem, hogy nagyon *rövid az idő*, ezt tisztán lehet látni a világeseményekből, a történésekből. Megfutván az én futásomat, nem kell, hogy közben azon gondolkodjam, hogy helyesen tettem, vagy sem. Mindenfajta *kárhoztatás nélkül* képes vagyok *elvégezni* az Úr munkáit.

Joe Christian akart nekem egy próféciát átadni az idén Jeruzsálemben az én életemre tekintve. Mondtam, hogy jó rendben van, mondjad Joe. A lényege az volt, hogy néki feszülvén azoknak, amik *előttem* vannak. És ha nem is a megfelelő irányban vagyok, később azt *kiigazítom* és hajlandó vagyok megváltozni, hogy a megfelelő időben, a megfelelő helyen legyek.

Az ember élete valójában ilyen sokszor, hogy amikor érzi az ember, hogy *mozdulni* kell, lépni kell, és az Úr vezeti az embert, akkor van, hogy *változtatni* kell. Amikor a holdra küldtek az amerikaiak űrhajósokat, minden 15. másodpercben *kiigazításra* volt szükség, hogy az útirányban merre menjen az űrhajó, mert egyébként nem az úti célnál kötött volna ki.

Nekünk is ugyanígy meg kell hozni a *kiigazításokat*. Tehát, ha nem is indultam el abba az útirányba, ahogy kellett volna, de Isten arról mindig gondot viselt, hogy újra felvegyem azt a váltást, hogy oda kössék ki, ahová *jutnom kellett*.

Az elménk, az *érzelmeink* néha útban vannak nekünk, a *hústestünk* megszólal. Ilyenkor a *Szellemtől* kell felvennünk a *kiigazításokat*, hogy merre tovább. Igenis szükségünk van Istennek a *kegyeltségére*. Isten kegyeltségét pedig nem lehet elnyerni a saját cselekedeteinkre válaszként. A mi cselekedeteink nem visznek oda.

Ha pl. most mondom, hogy a Szent Szellem éppen semmit nem mutat, akkor egyszerűen csak *hirdesd az Evangéliumot*. Voltak Ausztráliában olyan prédikátorok, akik órákig prédikáltak mire megjelent végre a *kenet*.

Még azt sem mondanám, hogy prédikáltak, csak beszéltek. Helyette pl. imádatban, *dicséretben* is lehettek volna, és akkor lehet, hogy hamarabb jön a *kenet*. A régi időkben csak ezt az egy utat ismerték. Máskor pedig már az elején jelen volt a *kenet* és bele tudtak lépni abba a jelenlétbe.

Ausztráliában voltam egyszer Benny Hinnek egy reggeli összejövetelén, tizenöt ezren voltak együtt. A *kenet* már aktív volt, *megszabadító kenet* volt jelen. Asztmából volt egy megszabadító munka. Akkor nem sokat időzött mással, hanem rögtön nekiment annak. Imádkozott értük, kiszólitotta őket.

Tehát, ha a *kenet* jelen van, akkor nem kell erre vagy arra időzni, akkor arra kell menni, amerre a Szent *Szellem mutatja*. Van, hogy elmegyünk összejövetelekre és olyan halott a hangulat, hogy még egy temetés is megirigyelné. De azért, mert ők *szellemileg halottak*, el vannak szakadva szellemükben Istentől.

A földkerekség legszomorúbb összejövetelén is részt vettünk már, voltunk ott is. Mindenki úgy ült ott, mintha temetésre jött volna. Nem lehetett úgy prédikálni, hogy rájuk nézel, mert akkor nem ment semmi. Az evangélistának itt jön be a nagy előnye, hogy ő bárhol tud prédikálni. Legalább olyan boldogan prédikál egy ilyen közegben, mint bárhol másutt.

Ausztráliában mondtam az egyik evangélistámnak, hogy te képes lennél a pokol közepén is prédikálni, csak azt mondanád a végén, hogy egy kicsit forró volt odalent. Elmondta ott is az üzenetét, így teremtette őket Isten, és semmi nem zavarja őket, hogy mi van a légkörben. Semmi nem zavarja őket, egyenesen célirányban prédikálnak. A *kegyelemélet*, az az áldások és *áldások élete*. Jézus *neve ajtókat nyit* meg. Használjátok!

Óriási gyógyító *kenet* van a belső szervekre, az alhasi területen, lehet női, férfi szervek területe is, itt van a *kenet*. Szabad vagy a kárhozattól, és ezért el tudod *venni* a kegyelmi

ajándékokat. Teljesen szabadon tudod ezeket elfogadni, nem kell gondolkodnod a múltadon, hogy mi volt, mi nem volt, a jövőnek veselkedünk neki teljes erővel.

Az ördög szeret minket meghasogatni a múlttal, hogy mi történt a múltban, a fejünkhöz veri. Ilyenkor mondd csak neki, hogy maradjon csendben, mert neked *óriási jövőd* van, és az van a szemed előtt. Egy egészséges, gyarapodó jövőd van, amit az *Úr örömében* fogsz eltölteni. Hallelúja.

És mondja mindenki, hogy: – Amúgy is gazdag vagyok! Ugye milyen *jól* érzi magát az ember, amikor *kijelenti*? Tessék kijelenteni! Mert megteremtéd ennek a *légkörét* magad körül. *Fejjé tett az Úr* és nem farkká! Így teremtett minket.

A gyülekezetek bemennek a banki szférákba, oda beteszik a pénzeiket, és azután vége mindennek. De nem érdemes finanszírozni a banki világot, Isten nem arra hívott minket el. Tanítják a gyülekezetek tagjait, hogy miként kell vállalkozásba kezdeni.

Az egyik gyülekezet húsz éve teszi ezt, először megtanítják őket az alapokra, az üzleti alapokra. Miért pont az muszlimok vegyék el ezeket a legjobb zsíros falatokat az Egyesült Államokban, ott mindent finanszíroznak.

Tehát ez a látás erről, nem teljesen vannak még ott, ahol szeretnének, de ebbe az irányba haladnak. Isten kegyelme képes rá, hogy elvégezze, mert minden *kegyelme nekünk adatott*. Minden kegyelme nekünk adatott, minden jó cselekedetre *felkészített* minket, és ehhez a Szellemet kell követnünk, hogy valóban ott legyünk.

Sok gyógyulás van az alhasi területen, óriási a gyógyító kenet. Belek lehetnek, vagy prosztata. Nem vagyok orvos, tehát nem tudom, csak a helyet tudom megmutatni, hogy hol, de ott munkálja az Úr, és te észre fogod venni. Álljunk fel, megköszönjük előre az elkapó segítőink munkáját, akik most jönnek és segítenek nekünk, mert nélkülük nem tudnánk haladni a sorokban.

A gyógyító sor után hangzott el:

Nagyon nagyra értékeljük, hogy eljöttetek a mai napon. Nagyon kemény munkát végeznek az evangélisták. Amikor a nyomás és az ellenállás megerősödik, annál nagyobb lesz a kenet. Az Úrnak munkálkodunk. Ő ez örömmel tekinti, és jó időt ad, hogy a munkát végezhessük, mert az aratnivaló sok. Áldás legyen mindannyitokon! Óriási gyarapodás szálljon rátok! Dicsőség Istennek!